

Lừa

Từ lúc nào tôi trở thành một gã chẳng còn tin vào tình yêu là gì, cái cảm xúc yêu thương một ai đó, tuổi trẻ thì thanh tân, trưởng thành thì cuồng nhiệt, tất cả đều đã trở nên xa vời đối với tôi. Nó mông lung và xa cách đến độ tôi nghĩ rằng thứ mật ngọt ấy chỉ có trong những giấc mơ. Yêu và lấy mỗi tình đầu sau từng ấy năm hẹn hò, rồi sinh hai đứa con kháu khỉnh lúc nào cũng là nguồn vui thì dường như cuộc sống gia đình như thế đã là vẹn toàn.

(truyenngan.com.vn - Tác phẩm tham dự cuộc thi viết "Những câu chuyện cuộc đời - Lần 2")

Từ lúc nào tôi trở thành một gã chẳng còn tin vào tình yêu là gì, cái cảm xúc yêu thương một ai đó, tuổi trẻ thì thanh tân, trưởng thành thì cuồng nhiệt, tất cả đều đã trở nên xa vời đối với tôi. Nó mông lung và xa cách đến độ tôi nghĩ rằng thứ mật ngọt ấy chỉ có trong những giấc mơ. Yêu và lấy mỗi tình đầu sau từng ấy năm hẹn hò, rồi sinh hai đứa con kháu khỉnh lúc nào cũng là nguồn vui thì dường như cuộc sống gia đình như thế đã là vẹn toàn. Tôi là người của gia đình, ngoài thời gian làm việc hầu như chẳng đi đâu, chỉ quanh quẩn bên vợ con. Cuộc sống với chức trưởng phòng nhân sự của một công ty lớn dường như khiến chúng tôi chẳng lo gì về vật chất. Cuộc sống cứ như thế trôi qua cho đến ngày gia đình chúng tôi tan vỡ.

Tôi cứ như một con ong chăm chỉ chẳng bao giờ nhận ra sự đổi thay của vợ mình. Cô ấy là cô gái chân chất đã theo tôi từ dưới quê lên phố, chấp thuận làm vợ tôi cùng tôi sẽ chia ngọt bùi khi tôi còn chưa có gì trong tay, sinh cho tôi hai đứa con kháu khỉnh, chấp nhận tôi và tha thứ cho tôi mỗi khi tôi đau đầu với bộn bề công việc. Thế rồi, trong một ngày hè, thứ cuối cùng tôi nhận được từ cô ấy là lời xin lỗi trong một lá thư để trên bàn. Thậm chí vợ chồng mười mấy năm cũng không cho nhau một lần đối mặt chào từ biệt, tất cả chỉ là những con chữ. Rồi cô ấy ra đi để lại tôi với hai đứa con mới lên năm, lên sáu. Tôi điên cuồng tìm kiếm cô ấy nhưng không thấy rồi dần cũng chấp nhận việc đó, chỉ có điều lúc đó tôi như đã chết, và từ đó tôi không còn chút niềm tin nào vào tình yêu nữa. Tôi lao vào làm việc như điên và thuê người trông trẻ về chăm các con. Cũng trải qua vài ba mối tình nhưng chưa có mối tình nào là chân thật mà chỉ dong ruổi cho qua tháng ngày.

Thế rồi tôi gặp nàng vào một ngày hè sang. Cứ gặp chết người. Tôi vẫn hay bắt gặp nàng trong những buổi tiệc nhỏ bạn tôi tổ chức. Nàng có một vẻ kiêu sa lạ lẫm. Mái tóc thẳng suôn dài, tóc mái thưa phủ đôi bờ mắt, ánh mắt nhìn người theo kiểu đầu thì hơi cúi xuống nhưng mắt thì dướn lên khiến người ta có cảm giác đáng thương. Nhưng nàng kiêu sa, kiêu sa ở cái vẻ lạnh lùng ít nói của mình. Nàng thường chọn cho mình một góc yên tĩnh trong chốn đông người đang lắc nhảy theo tiếng nhạc điên cuồng. Đám bạn chỉ nàng cho tôi:

- Được không?

Tôi nhún vai gật đầu. Đàn ông gần ba lăm tuổi, phó giám đốc nhân sự, nhà riêng, xe riêng, không ràng buộc gò bó. Tính tôi tự do lại phóng khoáng, vài ba mối tình trôi qua chưa bao giờ tôi là người bị đá. Từ khi vợ bỏ đi tôi thành một gã đàn ông lấy yêu đương làm thú vui, tán tỉnh người ta cho thỏa lòng, thực chất cũng chỉ là để thỏa mãn cái tôi kiêu hãnh của mình.

- Một ly vang đỏ chứ? Người ta hay nói vang đỏ nồng ngon dịu ngọt, chắc hết như em vậy.

Nàng cười khẩy:

- Anh biết gì về em vậy, chàng trai hư?

- Chắc biết là tôi thích em chẳng? – Tôi vừa nói vừa lồng vào tay nàng một chiếc vòng cẩm thạch. Chưa bao giờ quà tặng là một thứ lỗi thời để chiếm lấy trái tim một cô gái. – Còn em, em thích tôi chứ? – Tôi mỉm cười chờ đợi câu trả lời từ nàng. Những người con gái như nàng tôi biết tổng, chẳng phải là già đời, nhìn kiểu tóc và cách ăn mặc thế kia hẳn là còn ngây thơ lắm nhưng cố khoác lên mình vẻ trưởng thành để người ta khỏi trêu ghẹo. Và với những người con gái như vậy, vài câu khen lấy lòng, đôi ba cử chỉ quan tâm chín chắn sẽ khiến nàng rung động. Đám bạn tôi nhìn tôi bằng con mắt kiểu như : " Một em nữa rồi. "

- Chắc anh nghĩ ai cũng sẽ ngã vào anh trước những lời tán tỉnh nhỉ? Nhưng thực sự thì em chẳng thấy anh có gì quyến rũ cả.

Đám bạn tôi cười xòa còn tôi thì bẽ mặt. Nàng quay lưng bước đi như chẳng có gì xảy ra, chiếc váy trắng kiêu sa, cái áo len mỏng màu vàng, và cả trái tim tò mò của tôi, tất cả đều theo nàng đi mất rồi. Tôi bắt gặp nàng trước cửa lớp luyện thi. Một sự tình cờ có sắp xếp. Từ sau dạo đó tôi vẫn hay bắt gặp bạn phải lòng tìm về nàng, và biết được nàng hiện đang là giáo viên dạy tại một trung tâm luyện thi. Kể từ dạo đó, tôi " sắp xếp " tất cả sự tình cờ một cách kín đáo. Lần đầu gặp lại tôi, nàng có hơi ngỡ ngàng, tôi chắc hẳn " à thì ra trong tâm trí cô nàng mình mờ nhạt đến vậy. Nhưng nếu nàng đã quên, thế thì tất cả sẽ là sự bắt đầu ". Đang bận suy nghĩ thì tôi nghe tiếng ô tô trờ tới, nàng vẫn còn chăm chú trong quyển sách không để ý, tôi vội chạy tới kéo tay nàng lại về phía mình. Một chiếc xe hơi xẹt qua làm nàng giật mình. " Em có sao không? ". Nàng nhìn tôi đầy lúng túng. Cặp mắt của người người con gái uơn ướn bao giờ cũng khiến trái tim đàn ông xúc động mạnh. Đầu nàng hơi cúi xuống nhưng đôi mắt lại dướn lên lén lút nhìn tôi, ánh mắt ấy trông thật đáng thương. Nàng rút tay lại lí nhí : " Em cảm ơn anh " rồi đi vội. Kể từ lúc đó, tôi bắt đầu nói chuyện với nàng.

Nàng có vẻ rụt rè ít nói hơn so với lúc còn ở trong buổi tiệc. Tôi hẹn gặp nàng để " trả cái nợ cứu mạng " một cách bắt buộc. Nàng bận một chiếc váy suôn màu trắng, cái áo phồng phình trông đến rộng, đến độ hai tay áo che phủ cả đôi tay nàng. Mà chính vì thế trông nàng càng nhỏ bé. " Em thích Bolero chứ? " " Anh cũng thích sao? ". Hai mắt nàng sáng hẳn lên, một cô gái trông trẻ trung như thế mà thích Bolero nghĩ cũng thật lạ. Tôi không thích Bolero nhưng tôi biết nàng thích nên tôi tập mình thích. Vì có những ý hợp nhau nên sau dần nàng hay hẹn tôi đi uống cà phê để bàn về những thứ mình cùng thích. Tôi được thể càng chiếm nhiều thời gian của nàng.

- Em thích vòng tay không?

- Vâng. Em thích.

Tôi vòng vào tay nàng chiếc vòng tay mặt trời may mắn, đó là chiếc vòng handmade làm từ dây nhôm, dây da lộn đủ màu với một mặt được charm họa tiết cầu kì.

- Anh tự làm à?

- Ừ, anh tự làm, nó đẹp không?

- Ai lại hỏi sẵn thế? Tất nhiên là... không. Nó xù xì thế kia.- Ngay khi thấy mặt tôi vừa sụp xuống nàng đã vội nâng mặt tôi lên – Nhưng em thích nó, nó chân thành hơn chiếc vòng cẩm thạch anh tặng lúc chúng ta chưa biết nhau.

Thế rồi chúng tôi yêu nhau. Tôi dành tất cả cho nàng, nàng ý tứ, lịch sự trẻ trung nhưng chín chắn. Các con tôi yêu quý nàng theo cách mà chúng khát thèm tình mẹ. Ở bên nàng, tôi thôi đến việc không tin tưởng vào tình yêu, vì nàng, đầu đó trao cho tôi một thứ gì đó chân thật. Cho đến khi tôi quyết định cầu hôn nàng. Đó là một buổi cầu hôn với đông đủ những người bạn của tôi, tôi gửi cho nàng một cái hẹn tới một buổi tiệc như lần đầu chúng tôi gặp nhau. Chuẩn bị một chiếc nhẫn và trang hoàng tất cả căn nhà riêng. Tôi muốn cầu hôn nàng trước mọi người không phải vì tôi khoe mẽ mà vì tôi muốn chứng minh cho mọi người biết con ngựa bất kham nay đã có chủ.

Vài tiếng xôn xao cất lên. Đó là nàng. Và tiếng xôn xao ấy là của những người xung quanh. Chiếc quần da ôm bó chặt cơ thể, sợi dây xích quàng từ đai trước quần ra phía đai sau mang đậm phong cách. Đôi boots màu đen cao gót cá tính. Ngay cả chiếc áo cũng có màu đen sang chảnh, cũng là loại áo khoác da nữ bên trong ẩn hiện chiếc áo lấp lánh chu sa. Và gương mặt, nó không phải là đôi mắt cún con với gương mặt nhỏ mà là một gương mặt lạnh lùng và kiêu ngạo, gương mặt với đôi mắt tội nghiệp được kẻ viền đậm nét. Nàng tiến lại phía tôi, đứng trước đám bạn tôi và cầm lấy hộp nhẫn trên tay tôi cười khẩy. Đám bạn tôi đi từ ngớ ngàng đến lắc đầu, rồi buông một câu:

- Cô thắng rồi. Tiền sẽ chuyển vào tài khoản.

Nàng phát tay điệu nghệ rồi quay lưng bước đi. Đám bạn vỗ vai tôi an ủi. À thì ra là tôi bị lừa, tôi bị lừa nghĩ rằng nàng yêu mình trong khi đó chỉ là trò chơi của đám bạn muốn ghẹo tôi. Từ mọi thứ, gây ấn tượng với tôi, lạnh lùng với tôi để câu dẫn tôi, tất cả đều là kế hoạch.

- Tội tao thấy mày dân chơi quá nên định thuê cô nàng trên mày ít lâu thôi. Nào ngờ mày lậm thiệt.

Tôi hất tay chúng ra rồi ngồi phịch xuống. Thì ra là tôi lại bị lừa. Lừa một cú đau đớn từ những người bạn của tôi. Cú lừa này hết như quả báo mà lũ chúng tôi hay trêu nhau khi có một thằng trong nhóm yêu. Nó vốn chỉ là một trò đùa nghịch không ác ý, nếu như, đó là nếu như người kia không yêu thiệt. Và hình như

cũng là tại tôi, tại tôi đã luôn chắc thắng xem thường phụ nữ sau khi chịu cú sốc bỏ đi của vợ. Một cú lừa, thật ngoạn mục cho một gã trai hư.

Cô gái quay lưng bỏ đi, khi ra tới đường cô như sững lại. Ánh mắt của cô như chút nuối tiếc và dưới lớp viền đen ánh lên đôi mắt cún con đầy tội nghiệp. Cô sờ lên chiếc vòng bện mặt trời may mắn trên tay và mỉm cười bước tiếp. " Em sẽ quay lại, em không muốn tiếp tục mối quan hệ mà ngay từ lúc bắt đầu là em đã lừa anh. Hãy tha thứ cho em, khi quay lại, lần này chúng ta sẽ là chân thật."

Lê Hứa Huyền Trân